

عنوان مقاله:

مروری بر پارادایم ها و مکاتب در علم جغرافیا

محل انتشار:

مجله علوم زیست محیطی و دانش جغرافیا، دوره 1، شماره 2 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 11

نویسنده:

مجید ظریفیان - دانشگاه پیام نور شیراز

خلاصه مقاله:

پارادایم در علوم به معنای (دیدگاه، الگو، سرمشق و...) است. پارادایم ها همچون خونی در رگ های علوم مختلف جاری است. پارادایم ها فعالیت دانشمندان هر رشته را هماهنگ و هدایت می کند. توجه زیاد به یک پارادایم می تواند تعصب را گسترش دهد و این تعصب اگر در سطح جامعه و حکومت نفوذ کند، موجب عقب ماندگی کشور در مسیر توسعه خواهد شد. پارادایم ها همواره تغییر و تحول پیدا می کنند (ثابت و پایدار). پارادایم های جدیدی توسط افراد با نبوغ، شجاع و جسور متولد می شوند. تغییر و تحول پارادایم ها به تحولات علوم می انجامد. تاریخچه مکتب و سیر تکاملی آن ورود بحث فضا به علم جغرافیا همزمان با طرح جغرافیای نو در محافل جغرافیا اتفاق افتاد. در واقع می توان گفت که ابتداء در سال ۱۹۲۸ رابرت پلات جغرافیدان آمریکائی به وابستگی های ناحیه ای و یا فضایی تاکید بسیار نمود. و پس از او جغرافیدانان دیگری از سنت فضایی استفاده کردند اما کار عملی در دیدگاه فضایی توسط ادوارد اولمن و فردکورد شیفر وارد جغرافیا گردید. والتر کریستالر، آلفرد وبر و فن تونن افق های تازه در جغرافیا گشودند. در اوایل دهه ی ۱۹۵۰ شیفر جغرافیا را « علم آرایش فضایی پدیده ها » می داند و اثبات گرائی منطقی را وارد مطالعات جغرافیای می نماید.

کلمات کلیدی:

جغرافیا، پارادایم، مکاتب

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1871529>

